

Q. F. E. Q. S.

DISSE R TAT I O

De

P O M I S

H E S P E R I D U M ,

Suffragante Ampl. Senatu Phil.

In Regia ad A U R A M Academia,

S U B P RÆS I D I O

V I R I PLURIMU M REVERENDI
CELEBERRIMI QUE

T O R S T A N I R Ü D E E N

Poesios Prof. Ordin.

ad publicum Examen
modestè defert

J O H A N L I N D E R

Carlstadis. Vermlandus,

Die 17. Maii Anni 1702.

In Auditorio Maximo
Horis consuetis.

Impri BO HAN Winter.

Nobilissime, Consultissimeque
Dn. ERICE BOSIN,

Judex Territorialis æquissime, Patrone
magne, atque Nutritie

liberalissime,

Esuperidum vernis, Mæcenas, Roma Se-

vorum

H Nunc quoque divisus vix caritura
suis.

Non is sum, primæ sparsus lanugine malas,

Qui premium Matis me tribuisse putem;
Sed tribuit, cuius legimus vestigia longè

Rudbecki nullo tempore cura reses.

Has ideo ingeniz, facilis, letusque, bonusque,
Primitias viles suscipe, queso, mei.

Parva quidem, fateor, pro magnis munera reddo:

Parva; sed ex animo munera grata fluunt.

Spiritus antè meus peregrinas ibit in auras,

Aridaque in cepido deseret ossa rogo,

Quam substanti animo meritorum oblivia pigra;

Pectore quam bonitas sit Tua pulsa meo.

Sic Tua per varias ibunt præconia laudes:

Et mea me tellus audiet esse Tuum.

Nobilissime Domine,

Clementem humiliumum

JOH. LINDER.

Åhreborne och Wålachtad

Herr Erik Johans- Son Gråa/ Förnäm Borgare och Handels- Man i Carlstad, Högtåhrade faarbroder/

En ny gamla Upfen/ them iag i min ungdom
pläckadt
På norra Hespers Hö, som pråla meer
ån Gall/
En Frucht, som ånnu af sin Saft är lyka full,
Och rasta Hår-Kull till sitt ådla roof haar läckade/
Eiſtrifwas Eder nu; iag är thet skyldig worden
För alt thet mycna godt/ iag länge niutet haar:
Mig haan § warit för en from och hulder Faar/
Se'n som (thy vårr) min Faar nedlades Död
i Jordens.
Med nöje tag då up/ Herr Faarbroor/ thenna
Gåfwa:
Wål haan § meer förskyldt; men mera kon jag ej:
Wål är min wilia god; men Kraft'ren sätja nei:
Anse mitt Hiertelaq / och ej min hizla Häfwa.
Then store Himla-Drott af nåde Eer belöne
Med Nestors långa Åhr/ med alt begårligt Wåll;
Och när § hunnet till Eer Lefnad; sidsta qvåll/
Han Eder i sin Högd med Saligheet belöne!

JUVENI

qua Literas, qua Mores, :

egregia Erudita,

Dr. JOHANNI LINDER,

Hesperidum Hortos & Mala in
antiquas sedes vindicanti,

HESERIDUM de Hortis quidquid docuere
vetusti,

Insanit, si quis dixerit esse nihil.

Ast ubi terrarum quærendi? dicite Graji;

Dicite Romani: dicite Celtiberi.

Frustra est, hos vestris quisquis quæsiverit
agris;

Quæruntur frustra litora, Maure, tuo.

Quid tandem? totum postquam peragra-
veris orbem,

Hæc Mala, hos Hortos Suedia sola tulit.

Amicâ sed festinâ voce
accineb.

TORST. RUDEEN.

§. I.

Acturus de Pomis Hesperi-
ridum, nonnulla quidem
præfari constitui, quæ ad
hujus, quam aggressus-
sum, materiæ commen-
dationem potissimum fa-
cere videbantur; sed

quoniam sciebam, argumentum ipsum
suâ quâdam nobilitate multos dudum tra-
xisse in admirationem, quippe quod plu-
ritum sapit antiquitatis: in animum in-
duxì meum, in ejus tractationem statim
descendere, brevissimè tamen, & hoc
quidem ordine, ut, Veterum quorundam
sententiis de situ Hesperiæ enumeratis,
breviter Hesperidum Nympharum men-
tionem faciam, atque ita ipsa Poma He-
spéridum, seu, quod idem est, Mala
Aurea explicanda aggrediar; meam tamen
sententiam ut cuiquam obtrudam, tantum
abest, ut meliora docenti nemo me erit
obsequi parior.

A

§. II.

Hesperiam insulam investigatus, deprehendo illō nomine apud veteres venire quascunq[ue] terras occidentaliores, ita ut Graci, Italiam, Itali Hispaniam, Hesperiam dixerint: cūm verò epitheton *ultimā* vel *extremā* adderent, de Hispania ut plurimū acceptum, volebant illam verò Hesperiam, quæ aureorum malorum esset patria, Strabo (a) in Aethiopia collocat. Pomponius Mela (b) Hesperiam facit urbem, quæ etiam, ut Stephano (c) placet, Hesperis. & postmodum Berenice ab uxore Ptolemai dicta est, una potissimum urbium Cyrenaicæ pentapoleos. Camdenus Anglus, & ex illo Bochartus, [d] Hesperidas insulas esse eisdem, volunt, cum Cassiteridibus sive Oestrymnidis, quæ nunc ad Angliam spectant, & ab extremo Cornuallia promonto-
rio, in orbem digestæ, jacent, multò plumbō argentiisque graves, Tzeiz[s] (e) statuit, Hesperiadas esse ex triginta Orcadibus aliquam. Sunt &c, qui, istas, volunt, insulas, quæ prope pro-
montorium Africæ, quod Cabo Verde dic-
tur, visuntur: quibus Pomponius Mela (f)
& Joh. Boecacius (g) maxum porrexisse, vi-
dentur. Quod verò plures verum Helperiæ situm
ignorant, inde est, quod, seposito examine in
hisce

(a) Geograph. l. 17. (b) de Orb. sic. l. 1. (c) weg
wol. (d) Geogr S in Chan. lib. 1. c. 39. (e) Hist. Chil. 8.
(f) de Orb. sic. l. 3. (g) Geneat. l. 4. c. 30.

bisce tenebris necessariò, necesse habuerint errare; ita quidem, ut sèpe ad Orientem collocaverint in Occidente ponenda, illaque Austro tribuerint, quæ Septentrioni adscribenda fuissent. Hesperiam autem nonnulli dictam feruot ab Hespero Atlantis fratre, seu, ut aliis arredit, Atlantis filio; qui, cùn montem ascendisset, speculatorus genera, neque amplius comparuisset, creditus est, in stellam lucidissimam mutatus fuisse de suo nomine vocatam. Quidam à Boreali Polo, qui etiam Hesperus, Plutarcho (b) & Orielio (i) testibus, appellatus est, nomen profectum esse, credunt. Nobis vero, quibus fatorum benignitate datum est in id incidisse tempus, quod Ampliss. Rudbecki (k) curiosà industriâ, præter Atlantiam, Ogygiam, Hyperborœum & Beatorum insulam, Scythiam, Scandinaviam, Thulen, Acheronta, ipsa etiam Hesperia suo loco vindicata est, vix quispiam perludebit, Hesperiam alibi Ioveniri, quam in nostra Suecia; quod in posterum dilucidiis fortem patescet.

§. III.

HEsterides Nymphæ fuerunt, ut nonnulli pustant, Hesperi, Atlantis fratris, seu filii, filiae. Eubulus vero Atlantis, non Hesperi; Chærebrates, (l) Phorei & Cœüs filias, statuit, nomine Æglen, Arethusan & Hesperehusan, vel, ut aliis

A i magis

(b) Libell: de facie Luna. (i) in Lexico (k), Att. Tom. I. (l) cit. Nat. Com. Mytb. l 7. c. 7.

magis placuit, Ægle. Arethusa, Vestam, Ery-
thiam. Palæphatus, (m) duas tantum fuisse, me-
moriæ prodit, Hesperi, viri Milesii, filias, Ca-
riam intolentis. Hortos habuisse illas, multi qui-
dem dicunt; de loco autem pomariorum varie
junt admodum Veterum & Recentiorum senten-
tæ, ut fieri solet, postquam in fabulas res abivè-
re. Servius (n) ad Berenicen urbem, quam modò,
diximus, & Hesperiam & Hesperin nuncupatam
esse, hos Hortos fuisse, author est; sed, nugatur
ille Grammaticus, si fides Salmasio, (o) qui, con-
fulos, putat, Hesperidum Hortos, ad mare At-
lanticum sitos, cum Hortis, qui urbi Hesperi vi-
cini fuerunt. Apollodorus (p) in Hyperboreorum
Atlante, non in Lybia, iuveniendos, docet. Pli-
nius Nat. Historiæ conditor (q) & Joh. Ba-
ptista Ferrarius (r) ponunt in Mauritania
Tingitana, ubi aunc Fessæ & Marocciregna sunt,
hos Hortos: & quidem Plinius ad Lixum Mauri-
taniae oppidum, Claudi Cæsaris coloniam, potis-
situm respicit; quibus etiam Bochartus (s) adsti-
pulatur. Anonymous commentator in Theologiam
Genitium apud Nat. Comitem existimat, Hor-
tos Hesperidum vestigium esse Horti Paradisiaci.
Plurimi, ad Atlantem montem, in Africa falsò
con.

(m) de Incredib. Hist. c. 19. (n) Not. ad Virg. l. 4.
Æneid. 10. Exerc. Plin. T. I. in Solin. cap. 27. (p) l. 2.
c. 8. (q) l. 5. c. 1. & c. 31. (r) pec. de Mal. Aur. op. l.
l. 5. 4. (s) ib. (ban. c. 24 l. 1.)

confictum, hos Hortos querendos esse, censuerunt,
quamvis in Septentrione nostro sine dubio queri
deberent. §. IV.

Scio, fuisse quosdam, inter illos Salmasium
(e) & Vossium, (u) viros apprimè doctos,
omnia pro fabulis & commentis, quæ de Hor-
tis hisce circumferuntur, habentes: in qua
sententiam fortè etiam inclinâsse videtur Solinus
(x) ante multa secula; licet duo priores non
negaverint, Apollodorum, (y) scriptorem ve-
terem, Hortos Hesperidum, Herculisque pro-
fectionem ad Hyperboreorum Atlantem ita de-
scripsisse, ut non aliò, quam ad nostrum Septentrionem
respici debeat. De hac Herculis profectione con-
sentitatem Plato, (z) nisi quod Apollodori At-
lantem Plato Minoëm appelleret. Si quoque Home-
rum & Æschylum, quos allegat Strabo, (a)
vel ipsum Strabonem, inspeixerimus, intelligi
facilè poterit, veteres credidisse, Riphæos mon-
tes, (Bochartus, (b.) non dari, existimat.) O-
gygium montem, & Hesperidum domicilia in
una eademque Terra plaga fuisse constituta. Ubi
verò sc̄huc fere offerant alp̄a Ogygij Riphæo-
rumque montium juga, meridianâ luce clariss.
Rudbeckii fecit sagacitas. (c) Ut raceam Euripi-

A 3.

dem,

(e) cit. loco. (u) Not. in Pomp. Mel. (x) Poly-
hist. c. 24. [y] cit. loc. (z) in Axiocho T. 3. (a) Geogr.
l. 7. [b] in Phaleg lib. 3. c. 10. (c) Acl. I. 1. c. 8.
§ 250.

dem, (d) qui Hortos Hesperidum ibi ponit, ubi
Electrum, Occani fnes, Acheron sive maris
umbilicus, inventuatur, atque

ubi cœlifer Atlas
Axem bumerō torquet stellis ardentibus aptum:
Quæ an ullis aliis terris, quam nostris, adsignari possint, nondum inventus est, qui contra Rudbeckium (e) adserat. Insuper probant, nostram
Geoniam continere veros Hortos Hesperidum,
verba ejusdem Euripidis (f) de Dracone Hortoru
custode per vigil; cuius rei explicatorem pro me
hibeo Solinum: (g) quod sc. de ista re, ne
fame licentiā vulneretur fides, ratio hec sit, quod
flexuoso meatu astuarium ē mari feratur adeo si-
nuosī lateribus tortuosum, ut visentibus procul la-
psus angueos fractā vertigine meniscatur, idque
quod Hortos appellaverē, circumdet, unde Pomorum
custodem interpretantes, struxerunt iter ad menda-
cium fabulandi. Ut verò Solinus ipse, aliorum per-
suasionibus deceptus, ad Africān hōc iplō respe-
xerit, cuius tamen litoribus hac maris tortuosi fi-
gura nulla in re convenit, utpote ad septentrio-
nem jure quo tam suō pertinens, in eo tamen
non fallitur, quod serpentum nomine sepe veni-
ant sinuosi ejusmodi anfractus aquarum apud
fabulatores: & sapissime à majoribus nostris
Maria Drake & Orc appellantur. (h) Heic
verò

(d) in Henr. fur. (e) in Hippol. (e) Tom: 1. passim.
(f) cit. loc. (g) d. l. (h) Edda Myibat. 18.

verò non illum indigo Draconem, qui custos
erat Pomorum Aureorum: alius namque erat;
de quo in sequentibus.

§. V.

Prater ea, quæ in antecedentibus allata sunt
de Hesperidum Horis, fatetur Nat. Comes,
veteres scriptores per famam accepisse, quod
Solidū Pomaria clauserat Aetna
Mænibus; quis, quemadmodum fabulantur Poëtae, Themis
illi responderat, futurum, ut filius Jovis eō a-
liquando accederet,

Pomaque ab insomni male custodita Dracone
raperet, oceano prius custodes. Per solida ista
mœnia, quid credibile est, aliud voluisse iudi-
gitare fabularum authores, quam solidorum am-
bitum montium, qui fecundandi mos illis neu-
riquam est novus? Jam verò crediderim,

Omnibus & lippis nostris & consoribus esse,
nullam peninsulam montium continuo jugo ta-
formam falcata Lusæ ita esse inunitam & cir-
cumdatam, ac est nostra Scandinavia. Unde non
difficiliter permotus est Atlantice Author, [k)
statuere, hinc reperi Hores istos Hesperidum,
nihilque aliud esse eos, quam quod patria Ilio-
guâ Åsparlundar dicimus, vace sc. Gothitâ in
Græcam conversâ, nomine vero, non de Hespe-
ridibus Atlantis filiabus, nec de Hespero, ut ve-

re originis ignari commenti sunt, cum neutrum Hortorum horum naturam, prout à veteribus tradita est, exhaustire valeat, sed à gentili arboreum vocabulo, derivatō. Nec mihi jam opus est, prolixè demonstrare, sacram fuisse Majoribus nostris *Populum* sacraque *Populeta*: adeo enim id notum est,

Notior ut jam sit canibus non Delia nostris;
 & adhuc passim per universum ferè Successorū regnum est videre ejusmodi Lucos populeos, quos exticidisse, aut unā saltē populō nudasse, vulgo piaculum est, sive id superstitioni, sive, quod potius crediderim, pietati antiquorum rituum genaci, fuerit tribuendum.

§. VI.

Invi superiùs, veram Hesperiam, Hesperidas, Hesperidum Hortos in Septentrione nostro inveniri; nunc poscit res, ut de Pomis sive Mals. Aureis, quæ istis Hortis servabantur, paulò sollicitius disseram. Operæ vero pretium me factum non exiguum, existimo, si meam suspen- dero sententiam, donec aliorum opiniones enumeravero. Agroetas in Rebus Libycis, à Nā Comite citatus, (l) oves fuisse, sensit, præstans- tissimas, quæ aureæ nominarentur ob aureum sive subrutilum colorem. De ovibus eadem fovent opinionem Diodorus, (m) Pala- phatus [n] & Varro: (o) Eas enim, inquit Va-

(l) d. l. (m) l. q. Rer. Ant. (n) c. i. loco. (o) l. 2. c. 1. de RR.

yo, suā voce Græci appellarunt μῆλα; eum quibus quoque Joh. Boccacius consentit. (p) Alii, fabulam explicaturi, dicunt, Atlantem magistratum gerentem in quandam rerum maximarum aliquando incidisse difficultatem; qui, cùm Herculis sapientissimi hominis consilio rem præclarè transegisset, tres oves Herculi largitus est: quod munus, ut ea ferebant tempora, non parùm erat honorificum. Cùm verò μῆλα & oves essent, & mala, fructus arborei apud Græcos, locus datus sit fabulæ. Quidam verò tradunt, à Nymphis Herculi datas, quodd Draconem, pastorem multæ ferociæ, cecidisset. Alii de hac re ita: Fuerunt duo fratres Hesperus & Atlas, qui oves flavas habebant. Hesperus, cùm filiam suscepisset Hesperidam nomine, illam fratri dedit conjugem. Ex hac Atlas sustulit sex filias, à patre Atlantidas, à matre Hesperidas dictas. Busiris, Rex Ægypti, formâ earum captus, latrones misit, qui eas raptas ad se adportarent. Cùm Hercules adversus Antæum pugnaret, prædones in quadam horto iudentes puellas rapuerunt, navique impositas avexerunt. Hercules, perceptâ re de virginibus, latrones in litore prandentes ad unum interemit, ac virgines patri reddidit, pro quo beneficio oves pulcherrimas accepit. Nonnulli interpretantur, Herculem ab Atlante accepisse Astronomiæ cognitionem, quam ubi ad Græcos

A 5

trans-

(p) d. l.

transvulisset, dictus sit, cœlum pro Atlante humeris sustinuisse. Albricus ad moralem Philosophiam hæc trahit, (q) inquiens: Hesperides boreum habebant, in quo erant aurea mala Veneri consecrata, ad quorum custodiam Draconem quam dormiens positus erat: que poma Hercules abstulit, occiso Dracone. addit: Virtus animi non potest fructum capere Virtutem, nisi malitia prius interimatur, qua jugiter vigilat in custodi am viciorum. Pherecydes, (r) terram Oceano proximam in Occidente aurei coloris poma tulisse, vult; quam sententiam Lucanus (s) apprehendisse videtur, quando canit de Hercule ita:

Abstulit arboribus precium, nemisque laborem
Alcides: passusque inopes sine pondere rames
Rerulie Argolico fulgentia poma Tyranno.

De Pomis author etiam est Pollux (t) hunc in modum: μῆλα λέγωσι τὰ περβάτη ποιητικὴ Φωνὴ, εἴδη τὰ ἐκρόδηα. Est enim fabula, Junonem, cum Iovi nupisset, multas pomos, quæ aurea mala producerent, ei in dorem dedisse, quæ apud Hesperidas Nymphæ à Dracone per vigili custodirentur.

§. VII.

HÆ Veterum erant opiniones de Pomis Hesperidum. Jam videamus, quomodo hodie-

n*i*

(q) libell. de Imag. Deor. [r] l. 10. cit. N. Com.
(s) l. 11. EbarSal. [t] l. 1. Onomast. c. 1.

ni Mythologiarum interpretes eas explicent. Vof-
fius (u) per Herculem intelligit solem, qui aurea
rapit mala Hesperidum, id est, exortu suo lumen
præstinguit stellarum. hæ enim Ἡλίς ἐσπέρας θε-
σφερε & noctis filiæ, quib tempore in cœlo ap-
parent. Hortus Hesperidum cœlum stellarum sit:
quod enim in hortis flores id in cœlo stellæ.
Mala sunt stellæ: quia rotundæ: aures, quia aurei
coloris. Custos Draco sit Zodiacus vel Horizon,
vel flexuosus ille inter utramque Arcton serpens.
In occidente vero inveniri, ait, quoniam, sole
occidente, stellæ adparent, cù n lumine solis per
diem occultantur. Nat. Comes, (x) quando, sum-
mam se collegisse, scribit, hujus fragmenti sen-
tentiam, concludit, illos, tanquam serpentes, ser-
vare aures poma, qui ob avaritiam ne dormire
quidem totò possint. Ferrarius (y) autem memo-
ratus, sicut Hortos Hesperidum Æthiopiaz trah-
buit, ita poma citri generis ibi aurescere, re-
fert; &, quoniam tres fuerunt numerò Nym-
phæ istæ, ita totidem ille libris tris explicat Pa-
morum Aureorum genera, Citra sc. Limones &
Aurantia. De quibus Medicis Malis etiam agunt
Dalecampius, (z) Salmasiusque, [a] qui Hespe-
ridum Mala nunc Aurantia & Inaurantia, unde
græcum ροζαρτζον derivat, dici docet, quasi au-
rata & inaurata. Hodie à colore Aurantia di-

(u) in de Theol. gent. op. 1. 2. c. 15. (x) l. cit.
(y) a. l. [z] No. ad. l. 3. Athenæi c. 7. (a)
Exerc. Plin. T. 2. in cap. Solin. 46.

emus; Galli Orange ab Or auro; Itali Naranjo.
 Secùs verò quām Salmasius de harum vocum derivatione Henricus Stephanus, [b] homo Gallus & ipse, sentit, à græco sc. νεράντζιον deducendo Gallicum Orange. Porro Aurantia, quæ confusa fuerunt à Veteribus cum malis Citreis, antiquius dicta esse ἐσπερίδη & ἐσπερίδων μῆλα, author est modò nominatus Salmasius. (c) Alii, Aurifordinas fuisse, existimant, auctore Farnabio. (d) Cœlius Calesgninus de Cedro, Citrio & Citro interpretatur. Bochartus, (e) χειρέα μῆλα opes ex auro multo Phœnicibus fuisse, contendit, ab Antæo gigante vel alio congestas, quas rapuit Hercules, navali certamine cum Antæo sèpe congressus, Atque huc facere, putat, quòd ḥλων malon vel melon [ita ipse legit] arabicè opes sonet, ut Græcè μῆλον vel μᾶλον matum. Phœnicum verò opes inuncupat, quòd Tingi, nunc Tanger, urbs Africæ, apud quam, secundùm ejus sententiam, Mala Hesperidum reperiuntur, colonia Phœnicum esset. Sennertus autem de Chymico artificio loqui, existimat, hanc fabulam; [f] sed ejus verba, cùm magis ad ea, quæ subsequentur, spectent, paulisper servio.

§. VIII.

Depromtæ sunt huc usque Authorum quorundam de Pomis Hesperidum sententia

&

(b) Tom. 2. Thes. (c) ibid. [d] Not. in fab. 17. L. 4. Mqr. Ovid. [e] in. Char. d. l. cap. 24. [f] Chym. cap. 3.

& Interpretationes. Plures exscriberem, si patet
 retur pagellarum temporisque angustia. Hoc di-
 co, nullam me earum, quas enumeraui, defen-
 dere sententiam. Nec mulum miror Recentio-
 rum quorundam infelicem hujus fabulæ interpre-
 tationem, cum & nescivesint, ubi Hortos ipsos
 collocarent, & tam diversas foverint opiniones de
 Horrorum fructibus seu Pomis Hesperidum. Quia
 verò, ceu in prioribus dixi, nonnulli fecerint
 ista Poma Oves aurei coloris, vel mali aurantii
 fructus, dissimilare non possum, incredibile mihi
 videri, imo infra Herculis & virtutem & fa-
 cinora esse, tres illum oviculas, aut tria poma
 raspuisse; at si totidem stellis cœlum privasset, ea
 utique rapina Herculei laboris pars forte illu-
 strior futura fuisset; sed juxta etiam incredibilis.
 Tanti erroris est, si hyperboreorum secretioris sa-
 pientiae fabulas & ænigmata non intellexisse! A-
 liam igitur stat ingredi viam in detegendis Pomis
 Hesperidum, quam in omni Antiquitate felicissi-
 mus Rudbeckius (g) mihi præivit. Multi sunt
 testes, Mala aurea in septentrione adservata, &
 numero tria fuisse, duplice custodia, Minervæ
 sc. quæ nostris Iduna, Bragi conjux, (h) & Dra-
 conis commissa; Minervam verò in avem, (i)
 & quidem hirundinem (k) mutantam; ut ut non
 multi veram mutationis causam invenerint. Si-
 tuig

[g] Atl. T. 1. c. 39. [h] Edda Myth. 24. [i] Edda
 Myth. 52. [k] vid. Voss. Isl. 1. g. c. 24. de sagatarchide
 apud Phor. in biblioth.

uit a. Excellentiss. Atlanticæ Author, [l] veteres nihil aliud per Pomæ hæc Aurea intellectum vobuisse, quam LITERAS. Ad immortalitatem enim homini comparandam [de immortalitate Mentis non nunc sermo est ; sed nominis) memoria quidem rerum gestarum, & nominis celebratio per sermonem requiritur : quia verò memoria fallax est custos rerum sibi conereditarum, & sermo variis mutationibus obnoxius, famâ aliquid vel addente, vel minuente ; consilio protinus salutari factum est, ut invenirentur Literæ. Tria autem fecerunt Mala Veteres, quod ad tres primarias literas Iis, Hagel & Tyr, apud Cl. Rudbeckium (m) in Caduceo Mercurii depictas, respexerint. Quod facit promissum Apollinis Mercurio factum, quod extat apud Homerum ita canentem : (n)

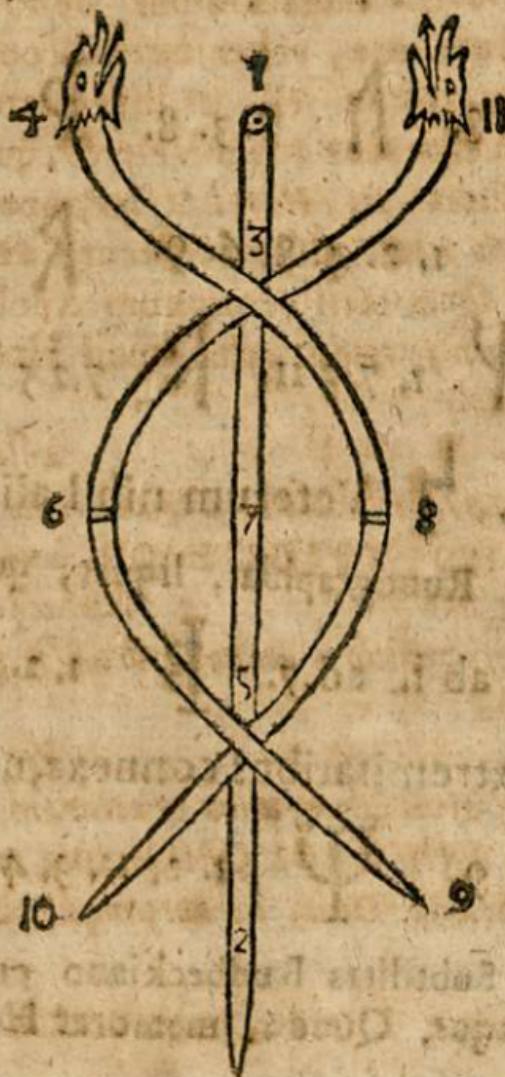
· · · · · οὐταρ εἴσειος
Ολβίη καὶ πλέτη δώσω περικαλλέα ΡΑΒΔΟΝ,
ΧΡΥΣΕΙΗΝ, ΤΡΙΠΕΤΗΛΟΝ, ἀκίρεον, ἢ σε
Φυλάξει,
πάντας εἰπειργίσαται Θεὸς, εἰπειργίσαται Εργωτ
τῶν αγαθῶν. i. e.

· · · · · Verum postea Felicitatis & divinitatum dabo preclaram VIRGAM,
AUREAM, TRIUM TOLIORUM, que te servabit,
Omnes perficiens Deus, verborumque & Operum
Bonorum.

TRes namque Literæ, sero contrà estimandas,

[l] d. l. [m] Acl. T. 1. c. 18. [n] Carm. in laude Mercur.

das, quæ Mercurii Caduceo, veluti ramo ari-
eo insertæ, Literatum aliorum veri sunt fontes;
potestur, intellectissime. Sed cum non nemo in du-
bium forsan vocaret, quæ de Caduceo Mercurii
prædicantur, ejus figuram, ex erudito Atlan-
tices (o) opere desumiam, ob oculos pono; unde,
si placet, sedecim Runas Veterum unusquisque
poterit eruere:

Namque primum quasi intuitu tres istae primariae literæ comparentur. **I** Iis ab 1. ad 2. *

Hagel ab 1. ad 7. ab II. ad 6. à 4. ad 8.

T Tyr à 2. ad 5. à 9. ad 10. Ex quibus reliquæ etiam peti possunt. ut:

1. 2. 3. II. 5. 8. **H** 7. 3. 8. **P** 1. 2. 3.

8. 5. * 1. 2. 4. 8. 6. 9. **R** 3. 2. 3.

8. 5. 9. **V** 1. 7. 3. II. **T** 7. 2. 5. 9. **A**

7. 2. 5. 10. **L** Vetetum nihil aliud fuisse ex Vormii Runographia, liquet, quam lisdic dimidium ab 1. ad 7. **B** 1. 2. II. & 9. inter se extremitatibus connexa, ut & 3 8. 5.

P 2. 5 9. **Ψ** 1. 2. II. 3. 4. **Ω**

1. 7. 2. 3. 6. Subtilitas Rudbeckiano propria ingenio, dignaque, Quod si memorat Homerus de util.

utilitate hujus Aureæ Virgæ in perficiendis Diis, verbisque & facinoribus illustribus ab interitu vindicandis, illud etiam ex antiquis nostris historiis (Sagor) robatur. Brevitati litans, saltem Snorronis Eddam introduco, quæ ita habet: (p) Brages fona er Idun / hun geijmer i Esse synu Eple / thau er Gudenn skulu abitai tha er thaug elldast / og Verda tha aller Bnager. - Vertit ita Doctiss. P. Resenius: *Bragi uxoris Iduna est, in pyxide poma custodiens, que Dii senescentes gustabunt, ut rejuvenescant.* Iste vero Malis ablatis, canuisse Deos & senectutis incommoda sensisse, testantur haec ejusdem Eddæ (q) verba: Aser Brdu faa Blid huarf Idunar / giordust their bratt hærer og gamler. Quod sic idem interpretatur Resenius: *Ase (Dii) moleste ferebant raptum Idunæ, citoque cani & senes reddebantur.* De vocabulo μῆλα hoc est tenendum, quod valde haec vox exercuerit ingenia Græcorum & Latinorum, cum alii oves, alii poma, ut dictum est, vellent intellectum. Genuinam vero derivationem Ampliss. Rudbeckius (r) adhibet à Sueo-gothico vocabulo Måäl i. e. voce; Unde verbum Måäl dicere, narrare res gestas alicujus, nulli non homini Sueo-gothico nctissimum: quod tamen non in memoria saltem aut sermone, sed in literis potissimum fundatur. Quod Minervæ seu Idunæ custodiam

attinet, Literarum in texit cippisque exarationem intelligo: (Idun nostris lapis est) his enim incita celebrium Virorum nomina immortalitatem suam ad plurimorum seculorum memoriam transmittunt; quamobrem & ipsi lapides in Edda (1) Epiti s. mala vocantur. Idunæ vero in hirudinem metasmorphosis videtur ex mente eis jas, quem sequor, significasse, Literas instar volucrum per totum terraqueum globum differrit.

§. IX.

Nunc Ordo postular, ut de Dracone Malorum Aureorum custode per vigili agam. Dracones rerum pretiosarum custodes fingebar Veteres, quia vita valerent; ideoque de hoc Dracone ita Lucretius: (t)

Hesperidum servans fulgentia mala,

Asper, acerba tuens, immanni corpore Serpens,
Arboris amplexus stirpem.

Fabulanatur, eum fuisse Typhonis & Echidnæ filium, vel, ut Pausanias vult, e terra natum, centumque habuisse capita, & variis usum vocibus. Apollonio (u) Ladon vocatur. Fluvium nonnulli interpretantur, volumine sinuo circumdantem hortos Hesperidum. Plinius (x) & Solinus (y) de æstu maris explicant, ceu supra ostium est. Joh. Boccaciu: (z) non longe ab his abiens,

Per-

(s) in Steens Fåningar. [t] L. 5. de Rer. Nat. [u] l. 4. Argon. x. N. H. l. 5. c. 1. & l. 19. c. 4. [y] loc. cit. [z] d. 6.

Pervigil, inquit, serpens Euripi erant, qui inter insulas, astuante Oceanō, die noctuq; absq; intermissione insulas mira cum tempestate circuibant, & ad insulas transītūm prohibebant: quos Hercules, caprō tempore transiens, malis aureis, i.e. pecudibus eductis, remeavit in Graciam. Fulgentius amore suō ex abyso conatur in ethera educere intellectum, quem, eō quōd non putem, fuisse de mente fingenium, omittendum censui. Sennettus, (a) cuius mentem pollicebat me aperturūm, de Dracone ita habet: Hortum Hesperidum custodit Draeo, Mercurius sc. Philosophorum, qui ab Hercule, herculeō sc. & indefessō labore interficiendus & figendus est. Agroetas, cuius quoque facta superiūs mentio est, nomine, vult, fuisse pastoris ovium, qui alper nimium & ferus fuit. Ampliss. verò Rudbeckius, (b) multiplici tetrum antiquarum scientiā subsctus, statuit, nihil aliud esse hunc mālorum custodem, quam duos istos dracones, qui omnibus Cippis Runicis incidentur, (in aliquot lapidibus unus apparet) intra quotum pelles dātines literæ Runicæ exarantur. Quid? quōd vocem Draconis non à peregrina sed domestica lingua arcessendam astimet idem Rudbeck. (c) quæ per Scythes nostros ad Græcos Romanosq; abierit? Quapropter non modò naves & marias ita à majoribus nostris appellata offendimus, vetum etiam milites, auri custodes & raptores;

Drakar seu Dracones, ex proverbio nostorum
frequentissimo Draken ligget på Guldet. Draco in-
tubat auro, dictos, intelligimus. P. Wång Th.
D. & Prof. quondam hujus Acad. Celeberrimus,
deinde Wiburgensium Episcopus, nunc ērāyīos,
de Draconibus illis, qui Runicis lapidibus in-
sculpi sunt, agens, (d) contendit quidem, ve-
teres nostros in circularem rationem, eamque
Schematis Serpentini, scribere voluisse non ali-
am ob causam, quam ut per eandem subinde
sui lapsus recordarentur. Et, ne quis opinaretur,
naturalem solum ibi intelligi serpentem, volu-
isse eos depictum aliquod luxurianti aut decurtatae
membri, qui sic commonefaceret, per obsessum
a Diabolo serpentem se esse seductos: Quod ve-
ro tot serpentes majores, Characteribus subje-
ctos, nostri pinxerint in quolibet monumento,
id indicare numerum hominum sub isto sepul-
torum; atque ut innuerent, quemlibet demor-
rum, novisse, suæ mortis causam fuisse ob-
cessum serpentem: demum per crucem, quæ in
quibusdam lapidibus conspicitur, statum suæ re-
stitutionis per crucem Christi designasse. Addu-
cit Author varia argumenta, quibus suam thesim
probare conatur. Obstat tamen, quod plerique
Runici lapides majoris ætatis esse deprehendantur,
quam Christiana in hisce terris Religio.

§. X.

(a) in hist. Eccles. Prisc. Sueo goth. l. 7. c. 19.

Videor mihi, invenisse post varia, in tam
abstrusa re, pericula, quid Poma, quid Dra-
eo sit; de Hercule jam pauca dicam, quis ille
fuit, qui Aurea rapuit Poma Hesperidum, in-
vestigaturus. Hercules dicitur à multis Jovis
& Alcumenæ, Amphitruonis Thebani uxoris,
filius esse: de qua re prolixè Plautus. [e] Val-
de tamen dubito, utrum ulla vox Etymologos
magis fatigavit: Græci ἀπὸ Ήγας Junone &
Ἥρη λαude derivant: alii aliter. Præter ve-
rò id, quod natales primi Herculis in nostra
Sueonia faciat Olavus Rudbeckius, [f] etymo-
logiam etiam nominis ejus à gothica voce Håðr
exercitu & Rulle capite s. duce, si Latinam,
vel ab Hårafladd militariter armato, si Græ-
cam pronunciationem attenderis, deducit. De
raptis ab illo Pomis Hesperidum sic habet fabula:
Postquam Hercules decem labores perfecisset, o-
cto annis & uno mense ex calculatione Apolloe
dori, (g) restabant adhuc duo, si divinitatem
adsequeretur. Quare undecima ipsi ærumpna im-
posita fuit à Rege Eurystheo, qui Mycenis
imperitasse dicitur, ut ab Hespereis aurca ma-
la reportaret. Ea

Numquam somno damnatus lumina serpens
custodiebat. Cùm in Hyperboreos ad Atlan-
tem perventum esset, Promethei prudentiâ com-

monefactus est Hercules, ne ipse ad Mala ra-
pienda abiret, sed Atlantem, tibicinem illum &
destinam Cœli, ut eum appellat Arnobius, (b) pro-
se mitteret, pondere Cœli in humeros suos in-
terea impositō. Atlas persuasus, decerpatis Malis,
ad Herculem redit. Hercules reculans, cœli
pondus longius sustinere, cesticillum capiti suo
se fabricaturum, simulabat, ut commodius tan-
tum incumbentis cœli pondus ferret. Hoc audi-
tō, Atlas cœlum recepit, traditis Herculi pomis.
Sunt, qui dicunt, cœlum sustinuisse, non ut mit-
teret Atlantem allatum hanc verè auream præ-
dam, sed laboris hominis misertum, dum ille ali-
quantum recrearetur; ipsiusque demum Poma,
cæsō Dracone, reportasse, ac donasse Eurysthco
reversum, qui accepta Herculi condonavit. Huic
fabulæ suffragatur Edda nostra, (z) quamvis non
iisdem verbis, sententiā tamen cādem; ut verè
existimes, à nostratis ad Græcos hujus fluxisse
Fabulæ rationem. Quæ cum prolixè admodum
ibi tractetur, præcipua saltem huc transtuli: Dii
tres Atle, Loke (Hercules) & Heiner unā pere-
grinabantur. Cū n famis expellendæ causā bovem
mactāssent, & carnes ejus concoctu difficiliores
essent, accessit aquila, promittens, se effectu-
ram, ut elixari possent, si tantum sibi inde da-
retur, quantum ad sui satietatem faceret. dictum,
factum, Sed Loke rapacitatem avis indignatus,

eam fuste percussit. Aquila irata, unguibus arreptis fuste, in alium sustulit Lokum fusti adhuc rentem, nec pirus dimisit, quam promisisset. se Idunam cum Pomis Aureis ipsi traditurum. Modus vero, quo Idunam fecellit, talis in Edda describitur: Enn ad å kuedenne stefnu teiger Loke Idunne ut um Alsgard / i stôg Nocturn / og seiger ad hann heffur funded Eple thaug er henne mune gripur i thilia / og bad ad hun skal haffa med sier sijn Eple / og bera samman vid hin. Tha kiemur thar Thiaze Totun i Aenarham og tekur Idune / och flygur burt med hana i Trymheim til Busf sjns. Quod ita reddit Resenius: Constitutò tempore, Lokus Idunam ut ex Alsgardio in sylvam quandam secum egrediatur, inducit: refert, se poma invenisse, quæ ipse elenodis videantur, petisque, ut sua etiam poma exportet, & hec cum istis conferat. Quod cum faceret, confessim aderat Thiassus Centaurus, & aquilæ exuvias amictus, Idunam rapuit, & cum illâ in villam suam Trymheimum avolavit. Alii aliter hunc undecimum Herculis laborem & referunt & expllicant, quod, nunc brevitas imperat, silentio involvere. Interfecisse Draconem, qui tamen mori nescius est, interpretatur Rudbeckius, (k) esse nihil aliud, quam separante illum à Literis, lapidibus tunicis inscriptis, quarum lectione & beneficiis scientia rerum omnium acquiritur.

mes nataque gyros, in Dræconum corporibus
formatos, Literæ sequuntur: qui verò in lectione
alicujus Runæ discernenda non discernit, nullò
modò lectoram adsequitur. Cùm jam essent tam
insignes horum Pomorum usus, ut ex antece-
dentiibus patet, Hercules, hōc undecimō defun-
ctus labore, res fortiter à se gestas istarum lite-
rarum monumentis comprehendendi curavit, tradi-
ditq; Eurystheo censendas. At Eurystheus s. Mars
[nostratisbus (l) Dræstu] suā sponte Minervæ
eas reddidit, Deæ literarum artiumque omnium.
Minerva verò, cuius nomen à gothico sermone
deducit Atlanticæ author, [m] accepta ab Eu-
rystheo pomæ ad Hyperboreos reportavit, quo-
niā cum rei sacrissimæ magna profanatione es-
set conjunctum, alicrum, quān Hyperboreorum,
fidei custodizque ista Roma tradidisse. Unde et-
iam Plutarchus (n) Literas Septentrionalium sa-
cerdos appellavit. E tali a. Pomorum Aureorum
rapina non mitum illi videtur, quod Typhonis &
Loki nomen Hercules induerit, quasi dices Gz-
dunas Uplethy: Tysenim nostris idem est, quod
apud Plautum homo trium literarum.

§. XI.

NE, quæ à me est allata Pomorum explicatio,
cuipiam hōc nomine paradoxa obveniat,
quod absurdā videatur prima literarum ab Hy-
perborois derivatio, è re duco nonnulla de pri-
me

(l) vid. Edd. in Striðz Fanningar, (m) d. l. (n)
cit. libel.

mo literatum inventore addidisse. Nulla verò res Doctorum cerebris sese obtulit majoribus obstant difficultatibus. Alii Adamum volunt inventorem, alii Mosen, quidam Phœnices, atque inter illos Cadmum Agenoris filium. De Phœnicibus ita Lucanus: (o)

*Phœnices primi, famæ si creditur, aust,
Mansuram rudibus vocem signare figuris,
Secundum Philonem Byblium, quem citat Bo-
chartus, [p] ἀράλος ἐστι (verba sunt Philonis)
Τάραλος, ὁ τῶν γραμμάτων Ἰην ἔυρησιν ἐπινοήσας,
qui Græcis Hermes, Ægyptiis Thoor, Alexandri-
nis Thout appellatus est. Philoni Gellius (q) con-
sentit. Plinius (r) æternum literarum adstruit u-
sum. Quidam apud Syros, quidam apud Ægy-
ptios earum querunt ineunabula. Aliis alii pla-
cent inventores; quos omnes enumerasse, nec li-
cet, nec conducit. De Hebreis nunc non ago;
illas saltem, quæ fontes & origines sunt Græca-
rum, Phœniciarum, Gothicarumque veterum,
indagaturus sum. Rudbeckius, (f) Cadmum
literas in Græciam primùm transferre non pa-
truisse, ostendit, cuius ætas in tempora Tro-
jani belli putatur incidisse. Quippe ex Herodo-
to, (t) Prisciano, (u) Mario Victorino (x) con-*

B 5

stat,

[o] l. 3. Pharsal. (p) in Chan. l. 2. c. 17. (q)
vid. Plin. H. N. l. 7. c. 55. (r) ejusd. lib. c. 56. (f)
Atl. I. l. c. 38. (t) l. 5. (u) Gramm. l. 1. c. 2. [x] est
Scal. in Not. ad Euseb. Chron.

Stat, Græcos ante adventum Cadmi, i.e. antiquissimis temporibus, Characteres numerò XVI. habuisse, qui postmodum per Palamedem in bello Trojano, & post eum per Simonidem Melicium aucti fuerunt. (y) Deinde Cadmus in Boeotiam & Argos, non Ioniam, quæ antiquis illis literis gaudebat, Phœnicias literas intulit; à quo tempore Literæ græcæ Phœniciarum more legi, numerari & nominari cœperunt. Illas. XVI, quæ antea apud Græcos, vel, si mavis, Ionas, erant, neque Palamedes, neque Phœnix, neque Cadmus, neque Mercurius Arcas repererunt, teste Tzetze; (z) quamvis eum tentet refellere Bochartus, (a) acerrimè pro Phœnicibus pugnans. Cùm igitur probabile sit, Græcos habuisse XVI. characteres ante & circa tempora Trojanæ belli Cadmus literas à Phœnicibus ad Græcos non primus transtulit, cùm Phœnices, contensu Scaligeri (b) & Bocharti, (c) ejusdem Trojanæ belli temporibus, viginti duas possiderent. Unde conficitur, Cadmum Phœnicem, si primus literas in Graciā intulisset, illaturum fuisse XXII. Si autem Majores nostri literas suas petiissent à Græcis post bellum Trojanum, omnino & ipsi literas XXIV. idem ordine dispositas, ejusdemque potestatis habituri fuissent; at nihil horum literis Majorum nostrorum adfuisse, certum est. Parem verò numerum, paremque scriptionem & signi

(y) vid. Plin. cit. loco. (z) Hist. Chil. 5. (a) in Chan. l. 1. c. 20. (b) cit. loc. (c) d. l. f.

significatum cum vetustissimis Græcorum in nostris animadvertisimus: unde, fuisse unam utrarumque originem, liquidò constat. Ultra verò grecas, sive Græcas, sive Gothicas ab altera literas habuit, hoc majoris est momenti & indaginis. Si Conringianæ sententiaz aditus pateret, minoris ætatis essent nostræ Runæ, quām reverè sunt: quippe dicit Conringius, literas Gothicas (de H-llis, quibus nunc utimur, non est sermo, sc. quæ cum Christiana religione à nobis receptæ sunt) Ulphilæ Gothorum in Thracia Episcopi inventum esse. Jam si ex hoc fonte [Runis Ulphilanis] baustæ sint nostræ Runæ, non absolutestimum modò Alphabetum Runicum haberemus; sed etiam cōdem ordine, numerō, figurā, potestate & nominibus elementorum digestum, quibus Ulphilanum; quod non datur: uti egregiè argumētatur Verelius. (d) Ac proinde nihil verius est, quām quod Goths, expeditionē Scandina-
via in Thraciam seculō post natum Christum, uti volunt, quartiō facientes, Runas nostras XVI novis literis, vel Græcis, vel Latinis, auxerint. Hisce & multis aliis, quæ sponte prætereo, rite persensis, vera literarum incunabula ex nostris Runis deducenda, Rudbeckius, supra invidiam jo hisce versatus, non contempnendis argumentis probatum iri, confidit. Potissimum est, quod Runæ nostræ factiæ Rectæ, Inverse atque

Pro-

(d) *Runnogr. c. 2.*

Pronæ. Observavit quippe idem ipse Author, plurimas Phœnicum literas nihil aliud esse, quam nostras Runas inversas: quas verò isti literas ultra numerum Runis respondentem, aut etiam Runis dissimiles, illas ab Hebreis vel Chaldæis haustas, vel à semetipsis excogitatas, habuisse, autumat. Postquam etiam Græcorum Gothorumque veruissimam scripturam parem conspexit; hanc autem illâ multò simpliciorem, minusque elaboratam atque annis multò majorem fuisse, concludit, XVI literas Græcorum veterum à nostris descendisse, atque per Opim & Hecaërgum, quos inter annos M. 2340 & 2460 vixisse vult, tabulis æneis inscriptas, ad Græcos exportatas esse: [e] auxisse eas postmodum Simonidem & Palamedem, donec XXIV fierent, supervenisse Cadmum, qui ordine eas digesserit, & sonò reddiderit Hebraicis similimas; Græcis interim de ornatu illarum solicitis. Quod etiam veritati, meâ quidem sententiâ, nequam incongruum est.

§. XII.

HÆc autem dicta sunt de tota gente, apud quam Literæ putantur inventæ; de nomine inventoris restat ut dicam. Præfert mihi etiam

(e) vid. Plato cit. loco.

in ea se lucem Ampliss. Rudbeckius, (f) hunc
honorem Mercurio haberi volens, diverso ta-
men ab illo, qui exiit, ex mente ejus, sub an-
num M. 2460, & erat Atlantis ex filia nepos,
quem, Græci, literas invenisse, atque secum in
Arcadiam Ægyptum que demum extulisse, arbi-
trantur. Post quem Apollinis abnepotem Pala-
medem, item que Cadmum & Phœnicem Ne-
ptuni trinepotem, ut & Simonidem vixisse, nar-
rat. Vult igitur, Mercurium cognomine Arca-
dem, literas quidem detulisse in Arcadiam Æ-
gyptumque; sed non invenisse: quod ex Tzeize
suprà monitum est. In hujus Mercurii Etymo-
logiam inquirunt varii Etymologi. Gyraldus (g)
& Vossius [h] à Mercimonia, Festus & Ar-
nobius à medio currendo, quodd inter duos ultro
citroque volvatur sermo, derivant; sed num
hæ conjecturæ, præsertim si ad Literarum in-
ventionem, quæ ipsi tribuitur, attendatur, to-
tum absolvunt negotium, ipsi viderint, Tutiū
in nostra lingua à merkia scribere Mercurium
derivari, laudatus ubique Auhor existimat; quam-
obrem & ipse à majoribus nostris (i) dictus est
Merlurs & Merlis Madur (quò etiam no-
mine

(f) d. l. (g) Deo. Synt. 9. (h) in
Etymol. (i) vid. Norske Hirdstråa
cap. 22.

mine. (k) vir literatus venire solebat) & Literæ Merki. Adhuc quoque ex infima nostra plebe sunt, qui, quid Skrifa scribere sit, penè nesciant: [f] quia hoc cum introducta Christiana Religione irrepit) sua nomina suppellectili incisa etiamnum antiquâ consuetudine Bodomerkēn appellant. Ille vero Mercurius, quem ille Literarum inventorem innuit, Mereurio Arcade major erat, & numquam domo exiit.

§. XLII.

Si meam in tam arduis rebus conjecturam queris, præmissam Clarissimi Rudbeckii sententiam foveo sedulus, eatenus tamen de Dracone Pomorum custode diversus, quod potissimum ad duos istos Dracones, qui Caduceo Mercurii incisi sunt, respiciam: (Runicos namque serpentines horum occasione factos suppono) Unde quoque interfecisse Draconem esse non aliud putaverim, quam variè disseciuisse Dracones Caduceum Mercurii complectentes, atque ex ista dissectione XVI Runas 1. Literas Veterum elicuisse. In qua adserione H. Kippingus (l) & N. Comes (m) aliquique mihi contrarii sunt, qui Caduceum

cum

(k) Olafz. S. c. 18. (l) Antiqu. Rom. lib. 1. c. 1.
(m) Myth. l. 5. c. 5.

cum anguis geminis, mare ac fæmina, mutuò connexu circumvolutis & concordibus, concordia securitatem significasse, volunt. Quorum sententia plausibilis quidem est primâ fronte, intra tamen assensum meum habebitur. Cuivis penitus intospicienti patebit, illud argumentum, quod omnes Runæ veterum ex varia dissectione Caducei, Draconibus circumdati, peti possint, valere ad monstrandum, & Dracōnem Pomorum custodem Dracones esse in Caduceo exaratos, Mercuriumque & Runas seu Literas ipsas, quippe Draconum Caduceo insertorum pellibus inscribi solitas, Septentrioni nostro suam debere originem, atque hinc ad illas gentes, quæ, tales Characteres usurpasse, deprehenduntur, decursu temporum propagatas esse.

Hæc sunt, Benevole Lector, quæ in tam difficultem Materiam, præuentibus tamen Eruditis, commentari potui. Ceterum ingenuè esteor, me in tanta festinatione eâ, quâ oportuit, curâ & prudentiâ singula pervolvere non valuisse. Quia verò mihi non licet esse prolixiori, aliorum judiciis, majori rerum Scientiâ subactorum, isthac negotium delego, veriora doceri ubique paratissimus; ut hanc ve-

ziam , sine acerbitate , sine contumelia .
haud difficulter ab illis me impetraturum ,
sperem , qui non tantum Literatum , sed
etiam Virtutis salutari volunt Studiose : ita
si diversum fecerint illi ,

*Sinistra quoq; Nature in lucem extulit ,
Nec quicquam possunt , nisi meliores carpere ,
erit id apud Candidos omnes illis ipsis
opprobrio , cum non mihi saltem , sed com-
muni humanitati convitium faciant , cuius
inter prima , trike hoc est privilegium :*

**Non in omnibus verum
iuvenerisse.**

S. D. G.

Peregrinatio arque Literarissimo

Dn. JOHANNI LINDER,

Studiorum suorum moderatori
dexterissimo.

Cum de ROMIS HESPERIDUM
disputaret.

Arbureos alii fætus; Tu fulgida, LINDER,
Hesperidum, verè fulgida, Mala legis;
In faustò pede, quæ Tua Te vocat ignea
virtus,

Præmia latus digna labore tuo.
Ipse Heliconiades, & carminis author Apollo,
Serta Tuo Capiti, Laurea sarta, parant.

Gratutabatur ita

ERICH. JOH. BOSIN.

EIDEM.

Alcea Hyperborei quid sint tria Poma Dracomis,
Deliciæ molles, Hesperethusa, tuæ:
Quidque sit Amphithryoniades, quid sibilus
anguis,

Quem penes Hesperidum pomifer hortus erat;
Egregius LINDER, Musis & Apolline dextris,
Novit, & ingenii nobile promit opus.
Perge sagax Aganippeos haurire liquores:
Casta Tuæ frontis gloria Laurus erit.

FRID. BOSIN.

VIRO - Juveni

Morum concinnitate & Literarum laude
condecoratissimo

Dn. JOHANNI LINDER,

Doct̄r̄a hujus suę Dissertationis defen-
sori strenuo, amico conjunctissimo.

H Esperidum, Linder, cūm suave rubentia
Poma

Depingit pulcrè docta Minerva Tua,
Ingenium prodic felix atque arte polisum,

Quod Muse studiis excoluere suis,

Poma velut ramis, pomis odor ipse tenellis
Est decori; Virtus sic decus omne Tibi.

Gratulabundus hacce apposui, animo
quam venâ promitor,

JOH. NEELMAN.
Ostrogoth.

EIDEM.

H Esperios fructus dum profers, Candide
LINDER,

Ingenii profers dona beata tui.

Gaudent Castalides, gaudet Tritonia Virgo,
Ipsa parans manibus laurea ferta Tibi.

PETRUS SCHEDINGH.
Vest. Gosb.

Qui cupit Hesperidum fulgentia cernere
Mala,
Pervolvat scriptum, **LINDER** amice,
tuum.

Scilicet ingens Te nosse fideliter artes,
Monstrar hoc ingenii nobilioris opus.
Perge bonis avibus: pulcra haec tua cœpta se-
cundet
Summu inoffensâ prosperitate Deus!

LAURENT. DAHLBOM.
Daliâ - Vermi.

Polidigiosa mali, quidam, commenta cerebris
Hesperidam fructus, Aurea Poma, putant;
Esse sed inventum, quod Musæ & Phœbus
amabunt,
Iec tua, mi **LINDER**, pagina docta probat.
Nos te pœnitent nocturnas volvere chartas:
Serta Tibi sandem pulcer Apollo dabit.

LAUR. ULLBOHM.

Vermi.

Syn-

Synnerlige gode Månn
TO H A N L I N D E R,

Huru Hespers Åplen smekade/
Hvad thes rätta myndr war/
Uthi Utles gamla Dace;
Och hvad Draken är som näkadt
Mid the Ysiverboars Gull/
Bjärsar thenna Skrifft hvare wärde
Skattas högt uthaf the Lärde
Ty hon är af Kärookheet full.
Tig/ min L I N D E R . Himlen isfwe
Hvad som godt och nyttigt är
Och förtage alt Bestwår!
Thetta ock min Onstan blifwe/
At Tu måtte med en Krans/
Eben Minerva sielf skal twinna/
Uthaf Lager samman & binna/
Med vår Baldur gå i dans!

MAGNUS NORSTEDT
Vermi.

In eundem:

Cum mala antiquis multum celebra
Poëtis.
Aurea mali legis, LINDER amate bonis,
Gratulor, ac voveo, maneant Te fata benigni,
Et numeres pyliz secula longa Senis !

Gratulabundus scripsi

ANDREAS UMNUS. A.F.